

Petr Hampl: Český pornoskandál, aneb do jakých pekel se řítí demoralizovaný Západ

- CZ24 News | 8. srpna 2020

ČESKO: Petr Hampl na kauze, která u nás v uplynulých dnech proběhla médií, ukazuje, do jakých pekel se řítí demoralizovaný Západ a vyjadřuje naději, že vlastenecké hnutí se i v tom od levičáckého "liberálního" mainstreamu odliší

Sociální sítě mají tu výhodu, že můžete sedět u počítače a sledovat diskuze různých skupin lidí a kulturu různých sociálních vrstev. Do určité míry můžete pozorovat myšlení lidí, s jakými se v životě setkáváte jen málokdy, a určitě s nimi nechodíte na pivo.

Někdy vám to umožní všimnout si něčeho, co i dlouhé dotazníkové výzkumy ukazují jen nejasně.

Třeba minulý týden...

Českým tiskem proběhla zpráva, že byla odhalena skupina výrobců nedobrovolné pornografie. Fungovalo to tak, že si vyhlédli mladou dívku, zpravidla z menšího města a zpravidla nepříliš chytrou. Nalákali ji na inzerát, že hledají nové fotomodelky (která dívka tohoto typu po takové kariéře netouží?). Vysvětlili jí, že to občas bude i něco lechtivého, ale to není zpravidla problém – v době, kdy se hranice tolerance posouvají.

Dívka tedy nadšeně podepíše smlouvu, dostaví se k výběrovému řízení... a teprve tam se dozví, že se jedná o tvrdé porno. Chce odejít, jenže „agentura“ jí vysvětlí, že ze smlouvy vyplývá pokuta 200 tisíc korun. K tomu „šmejdský“ nátlak.

Vzdělaná žena z vyšší společenské vrstvy by se v takové situaci obrátila na advokáta, ale dvacetiletá prodavačka z Lidlu si neporadí. Některé „modelky“ utečou, jiné se dají zlomit. Natočí scénu, odnáší si ošklivý zážitek a doufá, že už bude mít pokoj a že na všechno zapomene. Zvláště, když se jí dostane ujištění, že ono video bude pouze na amerických zaheslovaných serverech. Jenže po pár dnech se objeví na českých pornoserverech, a do týdne o všem ví její okolí. Následují deprese, pokusy o sebevraždy... to už není těžké si představit.

V tuto chvíli jsou „filmaři“ ve vazbě. Vlastně je to běžná kriminální záležitost, jaká se může přihodit kdekoliv. A my můžeme být rádi, že pachatele nenapadlo přestoupit na islám, protože pak by jim to nejspíš prošlo. Oběti by možná byly obviněny z šíření nenávisti, jak se to stále častěji děje obětím znásilnění ve Velké Británii, Švédsku a dalších zemích s velkými migrantskými komunitami.

Co to má společného se sociálními sítěmi?

Při brouzdání na facebooku jsem narazil na skupinu lidí, kteří jednání „filmařů“ schvalovali a naopak vyjadřovali rozhořčení nad postupem policie. Vůči holce z chudší společenské vrstvy je možné cokoli, pokud vám advokát potvrdí, že je všechno správně ošetřeno. Nedalo mi to, abych se nepodíval, kdo jsou účastníci takové diskuze (další výhoda sociálních sítí). Architekt IT ve velké firmě. Farmaceutický obchodní manažer na mezinárodní úrovni. Expert na finanční rizika. Marketingová manažerka.

Nakonec mi to nedalo, abych se do diskuze nezapojoin. Pochopitelně jsme se neshodli a rychle se

objevil zdrcující argument – chudoba. Když se mi to nelíbí, asi taky patřím k těm chudákům. Atributy příslušnosti k nižším vrstvám měli odpozorovány celkem slušně (například podpora Miloše Zemana nebo přesvědčení o škodlivosti 5G sítí).

Vedle krystalicky čistého třídního pohledu je zajímavý ještě jeden aspekt. A sice, když si uvědomíme, že právě tato vrstva korporátních manažerů a expertů je tou skupinou, kde se tak daří boji proti pohlavnímu obtěžování, rozbíjení patriarchálních stereotypů, zavádění nových opatření na ochranu žen a podobně.

Jenže jak pro koho. Pro obchodní ředitelku kvóty v představenstvech a možnost diskriminačních žalob, pro dceru vesnického řemeslníka znásilnění a ponížení. To je moderní feminismus. A podle všeho je to jenom začátek. Kam je možné dojít, to vidíme ve Velké Británii, kde se řeší 15 let staré sáhnutí na koleno, a kde policie toleruje, když pákistánské gangy unášejí dcery z dělnických rodin do sexuálního otroctví. A kde tomu policie a sociální pracovníci místy dokonce napomáhají. A kde proti tomu genderové aktivistky nemají nejmenších námitek.

Vidíme před sebou obraz společnosti, kde se společenské rozdíly zvyšují tak, že začíná mizet základní soudržnost. A kde ti nahoře žijí v panice, že by mohli spadnout mezi ty dole. A nejde jen o porno. Stejný princip funguje u spotřebitelských úvěrů a v řadě dalších oblastí.

Není to záležitost jedné facebookové skupiny

Rozsáhlá data, která shromáždila americká psycholožka Jean Twenge, ukazují totéž. Mizí solidarita, mizí vzájemná důvěra, přibývá odhodlání dosáhnout úspěchu za jakoukoliv cenu. Její zjištění jsou významná tím, že je schopna porovnávat s historickými daty, takže může s jistotou konstatovat, že před pár desetiletími byla situace výrazně jiná.

I když se zdá, že ve vzduchu visí radikální společenská změna, je jasné, že taková změna nepřijde okamžitě a že do té doby se budou poměry zhoršovat. To neznamena jenom snižování životní úrovně a omezování občanských svobod, ale také devastaci mezilidských vztahů. Zcela jistě bude platit, že přátelství a solidarita budou mít cenu zlata. A stejnou cenu budou mít kontakty jiné než takové, kde vám partner přestane brát telefony hodinu po tom, co ztratíte práci. Právě tím se vlastenecké hnutí může odlišovat od mainstreamové společnosti.

Má pro to dostatek předpokladů daných zejména věkem, zvyklostmi a konec konců i převládajícím sociálním složením (lidí formovaných korporátním světem není mezi vlastenci tolik, aby to mohlo určovat celkovou atmosféru). To – společně s vědomím společného nepřítele – může vytvářet úrodnou půdu pro růst solidarity a vzájemné podpory. Až odezní emotivní diskuze kolem covidu, a především až zmizí poznámky o tom, že ti nebo oni mohou být bez problémů obětováni, že umírání starých nevádí a tak dále. Ale řekl bych, že těch poznámek ubývá už teď.

Petr Hampl